

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*



ADORMIREA ȘI RIDICAREA LA CER

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXI Nr. 7-8 (240-241) iulie-august 2014

Despre literatură

Umberto Eco (n.1932), pedagogul, filozoful - este socotit unul dintre cei mai de seamă gânditori contemporani -, semioticianul și renumitul scriitor, autorul romanului *Numele trandafirului*, vorbind despre literatură, o așează printre „puterile imateriale”, cu cea mai mare greutate. E adevărat că se referă în primul rând la literatura cu valori spirituale și religioase - să nu uităm că a fost educat catolic de către Ordinul Sf.Francisc de Sales, despre care a și scris -, dar în aceeași măsură are în vedere literatura beletristică, textul literar propriu-zis, „*pe care îl citim din dragoste pentru el însuși, pentru plăcerea, înălțarea spirituală și îmbogățirea cunoștințelor*”. Continuând să-i urmărim gândirea, descoperim că Umberto Eco subliniază importanța literaturii și a cititului și pentru rolul formator sub raport lingvistic, moral și patriotic. Dar scrisul corect și vorbirea corectă și frumoasă se învață plecând de la citit, ca să devină expresia unui adânc personal, prin disciplina gândirii și a cuvântului, muncă și supraveghere neîncetată. Bogăția și valoarea cunoștințelor obținute prin lectură, cultura noastră, limba, stilul nostru individual și scrisul corect ne reprezintă, suntem noi înșine, dar pentru a ajunge aici, e nevoie de ani de „ucenicie” - se și spune că „*timpul nu cruță nimic din ceea ce a fost făcut fără el*”. Literatura și întreaga cultură umanistă ne ridică, ne ajută să decoperim forme mai înalte și mai curate de viață. Fiind înrudită cu religia și teologia, literatura are capacitatea de a ne ajuta să regăsim drumul spre înțelepciune și credință. Conciliul Ecumenic Vatican II subliniază însemnătatea literaturii și a artei în viața Bisericii: „*Literatura și arta își au și ele importanța specifică pentru Biserică, ele caută să exploreze natura omului, problemele și experiența lui în efortul de a se cunoaște și perfecționa pe sine și lumea*”.

Deși aceste adevăruri se cunosc și ar trebui să stea la baza formării tinerilor, ele sunt neglijate atât de familie, cât și de școală. De aproximativ 40 de ani autoritatea familiei și a școlii s-a pierdut, cititul nu mai interesează pe nimeni. Adulții de mâine vor fi niște mari incuți. Cu puține excepții, atât de puține, încât nu pot fi reținute, elevii își petrec timpul în fața calculatorului, a televizorului, cu tableta și telefonul mobil în mâini, cu jocuri pe Internet, într-o lume a imaginilor și a sunetelor. La bacalaureatului cei mai mulți elevi au dificultăți reale la literatură, comunicare orală și ortografie - sms-urile nu învață scrierea corectă, nici nu dezvoltă limba literară.

O parte din acești tineri sunt ai Bisericii și ar putea fi ajutați organizându-se pentru ei seri de lectură, cenacluri literare etc. Școlile noastre catolice au un mare rol și o mare responsabilitate. Azi, în Franța, părinții preferă școlile catolice și ele nu pot face față atâtor cereri: din doi elevi, unul pleacă spre aceste școli. S-au trezit părinții în fața dezastrului? De ce sunt preferate? Ca întotdeauna, școlile catolice *urmăresc să transmită cunoștințe și să-i împingă pe elevi cât mai sus; până la limita maximă a capacităților lor*. Și le pun elevilor în mâini CARTEA.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

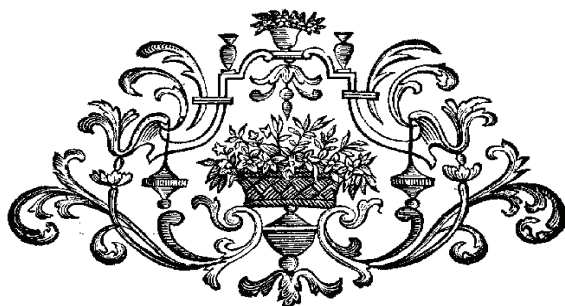
Despre rugăciune

Pentru a arăta mai bine însemnătatea rugăciunii, Sfântul Bernard spune: „Cu toate că e sigur că îngerii întotdeauna sunt de față, însă în mod nevăzut, lângă noi, pentru a ne apăra de vicleniile și piedicile diavolului, totuși ne ocrotesc puternic cu prezența lor mai ales când ne rugăm. Îngerii iau rugăciunea noastră și o duc la Domnul. Când ne rugăm, suntem în mijlocul îngerilor.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933



SUMAR

Editorial.....	2	Luna iunie, luna Preasfintei	
Sfânta Fecioară, chipul cel mai frumos de femeie.....	4	Inimi a lui Isus.....	12
„Incorectitudinea istorică”.....	5	Iubirea franciscanilor pentru Sfânta Fecioară Maria.....	14
Pagini bilingve.....	10	Papii secolului al XX-lea.....	16

„Sfânta Fecioară, chipul cel mai frumos de femeie”

V-am vorbit de atâtea surse de viață sufletească: Sfânta Liturghie, Sfânta Mărturisire, Credința tare și Dragostea față de El, amintirea Patimilor Sale Sfinte, dar nu v-am pomenit de *Sfânta Fecioară, chipul cel mai frumos de femeie*. Ea nu e numai cea plină de har și de dar, ci e cea plină de viață și putere. Ea este mijlocitoarea noastră pe lângă Dumnezeu.

Când privim pe Sfânta Fecioară, nu o privim numai pe grațioasa Mamă a lui Dumnezeu, Mama Regelui Etern, ci o privim ca pe cea care e *Ministrul bunătaților lui Dumnezeu față de noi*.

Când Pruncul Isus se simte asediat în tine de irozi cruzi și vor să-L răpună cu sabia lor, tu ce faci?

Mic și neputincios, tu spui: „Sfântă Fecioară, ocrotește-L pe Pruncul Isus, că Tu, pe pământ, L-ai ferit de Irod, păzește-L și acum în leagănul inimii mele, căci e și leagănul Tău”.

Eu nu vreau să mă lepăd de El, însă știi că suntem atât de slabi. Tu îți aduci aminte de slăbiciunea celor ce s-au lepădat în noaptea aceea, spre Ana și Caiafa, când Petru ți-a ieșit în cale și ți-a spus: „Maică Sfântă, și eu m-am lepădat de El. Și Tu ai plâns pentru slăbiciunea omenească și l-ai întărit pe bărbatul ce avea să fie stâncă pe care să se zidească Biserica.

Christos a zidit *stâncă muntelui Petru*. Cea care cunoscuse slăbiciunea știa câtă nevoie are lumea de ocrotirea

Ei. Și astăzi își pleacă ocrotirea Ei în lume, când aici, când dincolo, aducând ruga și cererile Ei în sufletul nevinovat al Bernadettei și al celor trei copilași din Fatima: „Faceți mari ispășiri pentru păcate și ajutați-mă cu viața voastră nevinovată”. Pentru cine? Pentru noi păcătoșii, pentru noi oamenii. Ea este *păvază între noi și Dumnezeu*, între rău și bine, între mine cea slabă și între mine cea udată de sângele lui Isus, între omul vechi din mine și omul nou.

Eu nu pot să uit *când eram copil mic* și mama mă știa asediat de rău, zicea: când îți vine o ispită, când un prieten te îndeamnă la rău, știi ce să spui: „O, Marie, fii scutul meu, acum și-n ceasul morții mele!”

Ea se pune între Dumnezeu și noi, între noi și dreptatea lui Dumnezeu, între noi și irozii pământului, ca să apere pe Christos din sufletul nostru. Și când ai avut nenorocirea să cazi, fă ca Alfons Ratisbonne, s-a plecat în fața Mântuitorului, a îngenunchat în fața altarului în care se găsea Christos, dar a fost atât de copleșit de păcat, că n-a îndrăznit să stea în fața altarului. Și atunci, îngrozit, se ridică și plecă să se așze sub statuia Sfintei Fecioare.

Avem în Paraclisele noastre o simplă și frumoasă rugăciune: „*Nimenea din cei ce aleargă la tine nu iese de la tine rușinat, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor fără de nădejde*”.

Episcop Ioan SUCIU

„Incorectitudinea istorică”

În ultimii ani, Editura Humanitas a publicat trei cărți ale istoricului și jurnalistului Jean Sevillea: **„Terorismul intelectual: din 1945 până în prezent”, „Corectitudinea morală. Căutăm cu disperare valori” și „Incorectitudinea istorică”**, cartea pe care o prezentăm în paginile următoare.

Scriitorul Jean Sevillea este cunoscut în România nu numai prin celebrele cărți publicate, dar și prin vizita făcută în țară la invitația Episcopului Mihai Frățilă, când a vorbit la Librăria „Humanitas” din București, în cadrul celei de a unsprezecea întâlnire **„Înapoi la argument”**, condusă de Horia - Roman Patapievic.

Jean Sevillea a intenționat și a reușit, în cartea de care ne ocupăm, să construiască **„pe baza unei documentări riguroase și bogate, un traseu sigur pentru ieșirea din păienjenișul de piste false ale interpretării istoriei”**. Autorul ne face atenți că, deși manipularea istoriei a existat de-a lungul timpurilor, niciodată nu a atins proporțiile de azi. Profunda responsabilitate profesională îl determină să ia atitudine în favoarea adevărului, împotriva denaturării făcute, în unele situații, chiar sub ochii acelor care au trăit respectivul moment istoric și sunt în viață martori ai adevărului.

Cuprinsul cărții este alcătuit din zece capitole: **„Isus cel din istorie și Cristos cel din credință”, „Ce le datorează Occidentul medieval arabilor, cenule datorează”, „Galilei, Biserica și știința”, „Colonizarea: este Franța vinovată?”, „Nu mai înțelegem Marele Război”, „Al Doilea Război Mondial prin prisma Soluției Finale”, „Vaticanul împotriva lui Hitler”, „Creștini și evrei de-a lungul istoriei”, „Identitatea națională, identități franceze”, „Franța și islamul: o lungă confruntare”, capitole urmate de **Note și Bibliografie**.**

În cuvântul său introductiv, **„Impotriva gândirii istorice de-a gata”**, autorul privește critic modul în care este azi prezentată istoria în școală și societate. Observațiile au în vedere Franța, dar au o mare putere de generalizare, ceea ce face să crească interesul pentru lectura cărții. „Înainte de a te deschide spre ceilalți, nu se cuvine să te cunoști pe tine însuși?” se întreabă Jean Sevillea. De prin 1960, a fost îndepărtată istoria Franței din școli în favoarea „deschiderii către alte culturi”, fapt continuat în televiziune, radiou, presă, Internet, cinematograf, muzică ușoară etc. Rezultatul dă azi mult de gândit.

Jean Sevillea pune în lumină trei mari greșeli ale multor istorici contemporani: trecutul este judecat

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

după criteriile morale, mentale și culturale din zilele noastre, istoria este concepută ca o luptă între bine și rău, dar binele și răul sunt înțelese potrivit normelor actuale și în spirit reduționist, ștergerea complexității trecutului în favoarea reținerii doar a unor realități. Analiza, comentarea și exemplificarea acestor trei „păcate” ale istoricului contemporan alcătuiesc conținutul cărții. Concluzia din finalul textului introductiv este în același timp și un avertisment: „A pretinde să schimbi istoria este un proiect totalitar”.

În atenția noastră sunt în mod deosebit capitolele care analizează erorile istoricilor și ale diferiților autori atât în ceea ce privește Biserica Catolică, cât și pe unii oameni ai ei. Unul dintre aceste capitole este **„Isus cel din istorie și Cristos cel din credință”**, capitol din care vom desprinde câteva neadevăruri, nu numai jenante prin îndrăzneala de a le răspândi, dar periculoase pentru suflete.

În lumea noastră de azi, lume peste care domnește liniștit relativismul, atacurile la adresa Bisericii și a dogmelor de credință au devenit atât de numeroase, încât ar fi greu chiar să le înșirăm. Surprinzător este faptul că adesea ele vin de la filozofi, sociologi, istorici ai religiilor și cercetători. Astfel, Frederic Lenoir, bucurându-se de o carte de vizită ca cea de mai sus, în lucrarea **„Comment**

Jesus est devenu Dieu” (Cum Isus a devenit Dumnezeu), afirmă că Isus nu era decât un om și abia în secolul al IV-lea a fost divinizat din motive politice, datorită împăraților romani, care încercau să-și întărească puterea cu ajutorul creștinilor.

În 1994, ziaristul Jacques Duquesne își publică cartea devenită best-seller, **„Isus”**, carte care pune în discuție miracolele lui Isus, Învierea, păcatul original și mântuirea, iar la scurt timp, într-o altă carte, pune sub semnul îndoielii toate dogmele mariale. Deși exegeții Charles Perrot (1929-), preot și profesor la „Institutul Catolic din Paris”, biblist și specialist în iudaismul contemporan lui Isus, și Pierre Grelot (1917-2009), fost profesor la același institut, exeget în teologie, citat de Joseph Ratzinger, Papa Benedict al XVI-lea, în trilogia sa **„Isus din Nazaret”**, au luat atitudine dovedind cu argumente adevărurile de credință, scriitorii, romancierii și cineaștii agnostici și atei s-au întrecut să scrie și să lucreze împotriva creștinismului. Astfel, cinematografia, televiziunea, teatrul și publicistica din Franța și din Europa creștină și-au oferit canalele, spațiile și paginile ziarelor pentru a răspândi nu adevărul, ci erorile dorite și căutate.

Un rău greu de calculat l-a făcut scriitorul american Dan Brown cu romanul **„Codul lui Da Vinci”**, în care a lăsat imaginația să fabuleze despre
(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

o căsătorie care ar fi avut loc între Isus și Maria Magdalena. Romanul a avut un succes extraordinar, peste 40 de milioane de exemplare s-au vândut în lumea întreagă, dar nu se știe câți naivi au căzut în capcană. Nici filmul **„Mormântul regăsit al lui Cristos”** și nici altele pretinse documentare nu au fundamente istorice și arheologice și nu urmăresc decât „senzaționalismul fără nici o bază sau susținere științifică”, afirmă cu responsabilitate Jean Sevillea.

Astfel, doi cineaști francezi necreștini, Gerard Mordillat (1949-) și Jerome Prieur (1951), în 2004, apar pe ecran, pe canalul ARTE, cu serialul **„Originea creștinismului”**, în care prezintă o istorie a creștinismului și a Bisericii, cu totul străină de adevăr, susținând că ceea ce știm noi că este creștinismul nu este decât o invenție a Bisericii. După ei, creștinismul nu s-a născut după Moartea și Învierea lui Isus, ci mult mai târziu, în secolul al IV-lea, când s-a aliat cu puterea Imperiului Roman și s-a transformat într-o mișcare „intolerantă și prigonitoare”. Perseverenți, au reluat și continuat aceleași deformări în cărți și seriale la care Jean Sevillea a răspuns în lucrarea de care ne ocupăm și, întemeiat pe documente, a restabilit adevărul vieții lui Isus, a nașterii Bisericii la Sărbătoarea Cincizecimii a anului 30, a dogmelor fundamentale ale creștinismului și a primatului lui Petru.

Curios, primii creștini nu s-au

îndoit de adevărurile cuprinse în Evanghelii, erau adevăruri atestate de martori, trăite de unii dintre ei, aceștia știau că Maria este Mama lui Dumnezeu „rămasă fecioară în virtutea demnității misiunii sale”. De ce acum se neagă adevărul?

În sprijinul adevărului, autorul îl citează pe Jean-Marie Salamito, profesor de istoria creștinismului antic la Sorbona, profesor care „a disecat tehnica lui Mordillat și Prieur” și a întocmit o listă „a lipsurilor ideologice” ale celor doi: **„...citate trunchiate și interpretate greșit, păreri preconceptuate, anacronisme, erori evidente, vocabular peiorativ, paralele și asocieri îndoielnice. Mordillat și Prieur anunțau istoria, dar ceea ce a venit este anticreștinismul”**. Jean-Marie Salamito conchide: **„Anticreștinismul lui Mordillat și al lui Prieur nu mă deranjează nicidecum ca atare. Ceea ce nu pot eu admite, ca profesionist al istoriei, este maniera în care o deturnează pe aceasta”** (Jean Sevillea, „Incorectitudinea istorică”, Humanitas, București, 2012, p.20).

Jean Sevillea ne face atenți asupra practicii unor specialist sau diletanți care în zilele noastre manipulează opinia publică „pentru a o orienta conform unor interese inaccesibile omului de rând”. Acest mod necinstit de a lucra este numit de către Jean

(continuare în pag. 8)

Sevillia „terorism intelectual”.

Discreditarea Bisericii este un mod prin care se urmărește să fie redusă la tăcere din cauza discursului său despre morală și sexualitate, discurs opus tendințelor din societatea actuală. În această idee, autorul continua să pună în fața cititorului câteva adevăruri ascunse sau deformate.

Cititorul rămâne cu totul derutat la sfârșitul capitolului **„Galilei, Biserica și știința”**. Treptat-treptat, i s-au clătinat toate informațiile avute despre existența unui antagonism dintre Biserica Catolică și știință și despre Galileo Galilei. Află uluit că de-a lungul veacurilor oamenii de știință au fost preoți, călugări, cardinali sau Papi și că Biserica Catolică a fost o pepinieră de savanți. Este peste putință să înșirăm numărul mare al acestora și ne mărginim doar la câteva: Albert cel Mare, dominican, a fost fizician și botanist, Roger Bacon, franciscan englez, expert în fizică, matematică, chimie, științele naturale și medicină, Nicolae Oresme, episcop de Lisieux, autor al unui tratat de astronomie, Nicolaus Copernic, canonic, Papa Silvestru al II-lea, la anul 1000, a compus o aritmetică și o geometrie, Gregor Mendel, călugăr, a descoperit legile eredității. Despre Galileo Galilei (1564-1642) circulă clișeul că ar fi fost ars de Inchiziție în Evul Mediu pentru că dovedise că Pământul se

învârtește în jurul Soarelui. Dar Galilei nu a trăit în Evul Mediu, nu a fost niciodată condamnat la moarte, iar celebra expresie „eppur si muove” („Și totuși se mișcă”) nu a rostit-o niciodată, ea a fost născocită în 1757, la mai mult de un secol de la moartea sa, de către un pamfletar englez antipapal.

Capitolul **„Vaticanul împotriva lui Hitler”** se deschide cu o imagine a Papei Pius al XII-lea, care ea singură ar fi argumentul hotărâtor pentru a arăta cât de mult se dorește compromiterea Bisericii Catolice. Este vorba despre o fotografie care a făcut înconjurul lumii: Eugenio Pacelli (Papa Pius al XII-lea) coboară treptele unui palat oficial, un covor roșu îi stă sub picioare, de-o parte și de alta doi soldați prezintă armele. Cei ce nu gândesc își spun: „Pius al XII-lea era un om căruia naziștii îi aduceau un omagiu”. O privire atentă descoperă la soldați căștile Reichswehrului, nu pe cele ale Wehrmachtului (naziste). În realitate fotografia a fost făcută în 1927, cu cinci ani înaintea venirii lui Hitler la putere, când viitorul Papă, în calitate de Nunțiu Apostolic în Germania, a participat cu tot corpul diplomatic la o recepție pentru aniversarea președintelui Hindenburg. **„Iată cum poți face o imagine să mintă”**, trage concluzia autorul.

Naziștii au fost împotriva
(continuare în pag. 9)

creștinismului și au persecutat Biserica, cu deosebire Biserica Catolică. Papa Pius al XI-lea a redactat două enciclici în care a condamnat deopotrivă sistemele totalitare ale timpului, nazismul în enciclica „Mit brennender Sorge” („Cu vie îngrijorare”) și „Divini Redemptoris”, comunismul. Papa Pius al XII-lea a fost un mare diplomat. În prima sa enciclică „Summi Pontificatus” (1939) a combătut viziunea rasială asupra lumii și antisemitismul. Nu a vorbit mult, dar a acționat potrivit mijloacelor sale: „aproximativ 4000 de evrei din Roma îi datorează faptul de a fi scăpat raziei din 1943. În Slovacia, Croația, România și Ungaria, intervenția diplomației de la Vatican, în 1943-1944, a contribuit la protejarea a sute de mii de evrei” (Op.cit., p.243). Despre Auschwitz, Golgota lumii contemporane „tragic patrimoniu al evreilor și al creștinilor”, despre genocidul evreilor și despre multele lagăre care au existat nu s-a știut nimic clar în timpul Războiului, ci numai după înfrângerea Germaniei.

Am insistat mai mult asupra acestor capitole pentru că ele răspund la întrebări pe care le auzim mereu în jurul nostru, dar lucrarea lui Jean Sevillea este foarte bogată în tot ce cuprinde și se impune să fie citită în întregul ei. Capitolele despre care nu am vorbit se ocupă mai ales de realități ale Franței, dar și ale Europei occidentale. Jean Sevillea

demonstrează faptul că Franța este într-o accentuată criză de identitate, chiar Franța, „căreia i-a plăcut mereu să creadă în măreția ei”. Problema identității ne interesează pe toți și e bine să o cunoaștem. Pentru Franța cauzele acestei crize sunt două: amploarea imigrației și, ca urmare, întâlnirea dintre culturi și civilizații diferite. Deși creștinismul și islamul sunt incompatibile, spune autorul, se pot avea „bune relații cu musulmanii pe baza omeniei comune, a moralei comune, a virtuților comune”. E foarte adevărat că francezii au „o moștenire numai a lor: istoria, cultura și religia catolică, valori indiferente imigranților, dar și societății de consum, și împreună acestea pun Franța în fața unor mutații radicale, încât azi pare a fi sortită să se transforme într-o țară multietnică și multiculturală, ceea ce face pe francezi „să se simtă astăzi apatrizi pe propriul lor pământ, cel al strămoșilor lor”.

E complicat timpul în care trăim! Jean Sevillea ne convinge că tocmai în acest timp toți avem valori și idealuri de apărat, personale și de comunitate. Dar cum? Credem că exemplul Papei Pius al XII-lea trebuie să-l avem în față: a vorbit puțin, dar a acționat în așa fel încât catolicii din lumea întreagă să aibă încredere absolută în el. Oare nu acesta este secretul?

Otilia BĂLAȘ

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Ca y est!

La Providence, mes providences et moi-meme l'avons fait.

L'Europe a ete traverse de part en part, a pied. Par un marcheur age de 81 ans!

De Constanza, Roumanie (17-04-14) aux Sables, d'Olonne, Vendee, France (18-07-14) soit environ 3.300 km

Comme un trait d'union entre les peuples,

De la Mer Noire a l'Ocean Atlantique,

Comme un canal de sourires, emerveilles et encourgents, d'amitie profonde et efficaces,

Comme un canal de tolerance et d'esperance.

Ainsi s'est verifie l'hymn:

„Debout! l'Europe t'appelle!”

Tetes brunes, tetes blondes

Formons une seule ronde!

S'ils cherchent a se comprendre

Tous les coeurs peuvent s'entendre.

Oublions les cris de guerre

Que se abaissent les frontieres,

Plus de bottes qui ecrasent

La paix, la joie nous embrasent!...

De partout les mains levant

Pour que naisse de nos reves

La fraternite nouvelle:

„Debout! l'Europe t'appelle!”

Andre Allain

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

S-a făcut!

Providența și eu însumi am făcut-o.

Am traversat Europa de la un capăt la altul, pe jos, la 81 de ani!

**De la Constanța, România (17-05-14) până la Vendee, Franța (18-07-14),
aproximativ 3.300 km,**

Ca o trăsătură de unire între popoare,

De la Marea Neagră la Oceanul Atlantic

Ca un canal de zâmbete minunate și încurajatoare, de prietenii profunde și
necesare, ca un canal de de toleranță și de speranță.

Astfel s-a verificat Imnul:

„Sus! Europa te cheamă!”

Bruneți și blonzi, formăm un singur dans!

Dacă caută să se înțeleagă,

Toate inimile pot să se audă,

Fără strigăte de război

Care fac să se prăbușească frontierele,

Fără cizme care calcă în picioare

Pacea; noi îmbrățișăm bucuria!

Peste tot mâinile se ridică

Pentru ca din visele noastre

Să se nască o nouă fraternitate.

„Sus! Europa te cheamă!”

Andre Allain

Luna iunie, luna Preasfintei Inimi a lui Isus

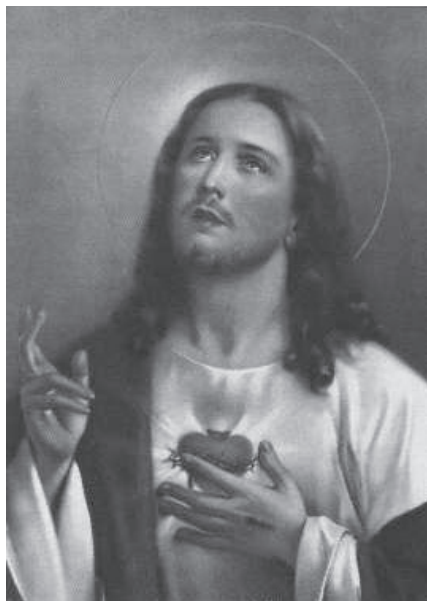
(urmare din numărul trecut)

Sfânta Margareta Alacoque a fost învrednicită cu multe viziuni, dintre care trei sunt mai însemnate și ele au avut mari înrâuriri asupra Bisericii. În prima viziune, ținând-o la pieptul dumnezeiesc, Isus i-a descoperit, *minunățiile iubirii Sale și tainele nespuse ale Preasfintei Sale Inimi*”, respectiv dragostea Sa pentru oameni și harurile sfinte și mântuitoare pe care le oferă prin Inima Sa.

În a doua viziune, i-a descoperit Preasfânta Inimă, mai strălucitoare decât soarele și înconjurată de o cunună de spini cu o Cruce, care înseamnă că de la Întruparea Sa Crucea s-a plantat în Preasfânta Sa Inimă.

Mântuitorul s-a plâns de nerecunoștința oamenilor, mai dureroasă decât suferința Patimilor Sale. Pentru această nerecunoștință i-a cerut să se cuminece în fiecare primă vinere din lună, iar joi noaptea, între 11-12, să adore în Mănăstire Sfântul Sacrament, ca să împlânzească mânia lui Dumnezeu Tatăl și să dobândească prin adorația Sa mila Lui pentru păcătoși.

Cea din urmă viziune a fost în iunie 1675, când Isus i s-a arătat de pe altar, și, descoperindu-și Inima Sfântă, i-a zis: „*Iată Inima care a iubit atât de mult pe oameni, încât nimic nu a cruțat, istovindu-se până la nimicire, și de la cei mai mulți dintre ei nu primesc*



drept răsplată decât nerecunoștință prin necuviințele, sacrilegiile, prin răceala și disprețul care îl au față de Mine. Pentru aceasta cer de la tine ca prima vinere a fiecărei luni să fie sfințită ca sărbătoare proprie în cinstea Inimii Mele”.

Nu după mult timp a început a fi cinstită în Mănăstire Preasfânta Inimă și apoi în întreaga lume catolică.

Tot ce cere Isus, când cere de la noi, este să-I cinstim Inima care, într-un singur cuvânt, înseamnă IUBIRE. În schimb, ne dă harurile și ajutoarele cele mai deosebite, care se cuprind în cuvântul IUBIRE. Dumnezeu care ne-a creat din iubire ne cere iubire;

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

nimic altceva nu-L îndeustulează.

– „Fiule, dă-mi inima ta!” El știe că atunci când i-am dat inima, ne-am dat Lui cu totul, dar în schimb ne copleşește cu darurile Sale, ne dă Inima Sa, izvorul tuturor harurilor, ni se dă pe sine însuși.

Cel dintâi dar al lui Dumnezeu este credința, și credința ne duce la iubire. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să ne facă părtași la această fericire, să-L apropie pe Dumnezeu de înțelegerea și simțirea noastră.

Tatăl și-a arătat bunătatea și dragostea față de noi prin Isus și, cunoscându-L, să ne apropie de El cu dragoste și cu încredere. Și într-adevăr, toți câți L-au văzut pe Isus și L-au cunoscut cu adevărat n-au putut să nu-L iubească. Și cu cât L-au cunoscut mai bine, cu atât L-au iubit mai mult și n-au putut să se despartă de El și nici nu au vrut să mai știe de altă iubire în afară de Isus. Magdalena, păcătoasa cea mare, văzând fața cea sfântă a lui Isus, auzindu-L ce blând vorbește și cu câtă bunătate se poartă cu păcătoșii, a îndrăznit ea, păcătoasa, să se apropie de Cel Preacurat, să-I sărute picioarele, să I le spele cu lacrimi de pocăință, cu lacrimi de iubire curată, mai curată decât a unei fecioare. Dragostea de Cel Preacurat a curățit-o și i-a dezlegat inima de tot ce a fost murdar. Și, când în loc de dojană, se vede apărută, aceasta îi robește inima cu totul și pentru totdeauna lui Isus, făcându-se cea

mai credincioasă roabă a Lui. La mormântul lui Isus, nu o înfrică soldații, nu o mișcă nici vederea îngerilor. Ea nu știe și nu caută decât pe Isus, plânge pierderea Lui.

– „Femeie, de ce plângi?” o întreabă îngerii.

– „Pentru că mi L-au luat pe Domnul și nu știu unde L-au pus!”

Ce nu-i în stare să facă dragostea lui Isus într-un suflet?!

L-a cunoscut pe Isus și Saul, care-i prigonea pe creștini, și i-a auzit glasul blând, întrebându-l: „Saule, Saule, de ce mă prigonești?” Saul a devenit Paul și din prigonitor, s-a făcut cel mai mare apărător și rob al lui Isus. Nici moartea, nici foamea, nici sabia nu l-au mai putut despărți de dragostea lui Cristos. „Care temniță nu te-a avut pe tine, Paule, legat?” îi cântă mirată Biserica, iar el răspunde prin aceste puține cuvinte: „În toate biruiam prin Cel ce ne-a iubit”.

Gândul, convingerea adâncă că Isus îl iubește, aceasta-i tainica putere care-l susține în toate: „M-a iubit și s-a dat pe sine pentru mine!”. Acest gând l-a condus până acolo, încât și-a uitat de sine și n-a mai voit să trăiască decât pentru Acela care a murit pentru el. Și văzând jertfa și dragostea lui Cristos pentru suflete, aceasta a făcut să se jertfească și el cu totul, pentru că: „Iubirea toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă”. (va urma)

Maria HETCO

Iubirea franciscanilor pentru Sfânta Fecioară Maria

Desigur, această iubire a început cu Sfântul Francisc (1181-1226). Una dintre cele mai importante mărturii despre evlavia ce i-o purta Preacuratei este imnul de laudă adus Mariei:

„Fii salutată, Stăpână, Sfântă Regină, Sfântă Mamă a lui Dumnezeu, Marie,

Care, fecioară fiind, ai devenit templu și ai fost aleasă de

Preasfântul Tată din Ceruri,

Care te-a sfințit prin Fiul Său Sfânt și iubit și prin Spiritul Sfânt, Mângâitorul;

În care a fost și este plinătatea harului și toată bunătatea.

Fii salutată, tu, palatul Său.

Fii salutată, tu, adăpostul Său.

Fii salutată, tu, sălașul Său.

Fii salutată, tu, veșmântul Său.

Fii salutată, tu, servitoarea Sa.

Fii salutată, tu, Maica Sa.

Să fiți salutate toate, voi sfinte virtuți vărsate în inimile credincioșilor prin harul și lumina Spiritului Sfânt, pentru ca din necredincioși să devină oameni fideli Domnului”.

La Greccio, Sfântul Francisc „a dat tonul unei devoțiuni mariane înflăcărate” în cinstea Mariei pentru care avea o deosebită admirație, afecțiune și încredere. De la Sf. Francisc a pornit „de-a lungul istoriei fraternității franciscane o atenție, o dragoste niciodată slăbită” pentru Preacurata.

La 4 kilometri de Assisi se afla

Biserica „Santa Maria degli Angeli”. În timpul vieții Sf. Francisc, pe acest loc mic (porțiuncula), dar sfânt, se afla o capelă închinată Preacuratei, capelă cunoscută și sub numele de Portiuncula. Legenda spune că a fost ridicată de Papa Liberius (352-366) și că era vizitată de îngeri. Fiind părăsită după un timp, Sf. Francisc a reparat-o - era capela preferată pentru rugăciune de Sărăcuțul din Assisi. Într-o noapte, în 1216, pe când se ruga, Cristos, într-o lumină dumnezeiască, i-a apărut alături de Sfânta Fecioară, înconjuțați de îngeri, spunându-i să-I ceară un dar „care să-L glorifice pe Dumnezeu și să-i salveze pe oameni, iar în acest scop să se întoarcă imediat în Perugia și să-și prezinte cererea Papei”. Din iubire față de semenii săi, Sf. Francisc i-a cerut lui Isus să salveze omenirea: „Deoarece acela care îți vorbește este un păcătos mizerabil, o , Dumnezeule îndurător, el îți cere milă pentru frații săi păcătoși, iar toți cei care vor intra în această biserică să aibă de la Tine, Doamne, care vezi chinurile lor, iertare pentru păcatele comise”. Aprobata de Papa, indulgența este cunoscută sub numele de „Indulgența Iertării”. La dorința Sfântului, o primeau toți cei care treceau pragul Bisericii „Santa Maria degli Angeli” de la Porziuncola.

Cum pentru mulțimea de pelerini, capela a devenit neîncăpătoare, Pius al V-lea a clădit Biserica „Santa

(continuare în pag. 16)

Maria degli Angeli”, așa cum o vedem azi. Deși în timp a suferit mai multe transformări, a păstrat în interior vechea capelă. Deasupra intrării este fresca lui Johannes Friedrich Overbeck, lucrată în 1829, care îl reprezintă pe Sf. Francisc primind de la Cristos și Sfânta Fecioară cunoscuta indulgență „*Iertarea Assisi*”. Același miracol l-a imortalizat și într-un tablou pictorul Antonio Oleveira, în 1698, tabloul se găsește în Spania.

„*Indulgența Iertării*” de la Porțiuncula azi o primesc toți credincioși, în 2 și 15 august, *dacă intră într-o biserică franciscană sau orice biserică catolică, se mărturisesc, se cuminecă și se roagă „Tatăl nostru”, „Născătoare...” și „Crezul”, la intenția Papei.*

Porțiuncula a fost un loc al inimii Sf. Francisc - din cauza respectului pentru îngeri și a iubirii pentru Sfânta Fecioară, ne spune Sf. Bonaventura. Acolo a înființat „*Ordinul Fraților Minori*” (1209), acolo a scris „*Cântecul fratelui Soare*”, bijuterie a literaturii medievale, acolo s-a sfârșit viața sa pământească.

Harurile primite pentru noi prin rugăciunile Sfântului Francisc, la Porțiuncula, ne însoțesc viața. În această lună sărbătorească a Mariei, primind „*Indulgența Iertării*”, să-i mulțumim bunului, blândului și umilului Sf. Francisc pentru iubirea ce ne-o poartă și pentru tot ce ne dăruiește.

O.B.

Rondelul rozelor de august

Mai sunt încă roze-mai sunt,
Și tot parfumate și ele
Așa cum au fost și acele
Când Ceru-l credeam pe pământ.

Pe-atunci eram falnic avânt
Priveam, dintre oameni, spre stele;
Mai sunt încă roze, mai sunt,
Și tot parfumate și ele.

Zadarnic al vieții cuvânt
A atins bucuriile mele,
Mereu când zâmbesc uit, și cânt,
În ciuda cercărilor grele
Mai sunt încă roze, - mai sunt.

Al. Macedonski,
„Versuri și proză” Ed. Albatros,
1976, p. 92

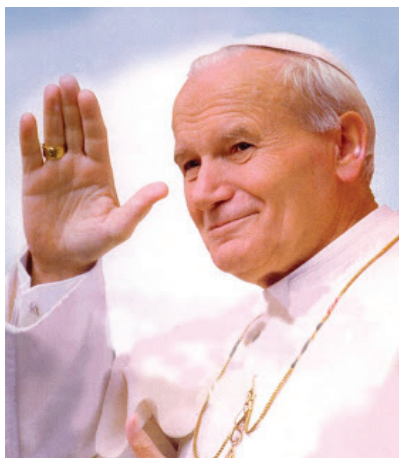
Papa Ioan Paul al II-lea (IX)

În ziua următoare Papa a mers la Nowy Targ, la poalele munților, unde era așteptat de peste un million de muncitori polonezi, dar și de pelerini din Cehoslovacia și Ungaria. Regiunea, cu tot pitorescul ei, a sporit în frumusețe prin costumele localnicilor, artistic lucrate și încărcate de o armonie coloristică rar văzută.

Altarul a fost construit din lemn brut, nefasonat, având în centrul lui statuia din lemn a Madonei din Ludmierz, cel mai important sanctuar marian din Munții Tatra. Predica a fost un adevărat imn pentru locul minunat în care se aflau și pentru valorile familiei.

După Sfânta Liturghie Papa s-a întreținut cu lumea în dialectal local. Tinerilor le-a cerut să fie „martori” ai lui Cristos, amintindu-le că în limba greacă „martor” înseamnă „martir”. Tinerii din asociația „Lumină și Viață” au adus cu ei coșuri pline cu Biblii, pe care le-au dăruit mulțimii cu ajutorul Papei. Sfântul Părinte le-a cerut tinerilor promisiunea de a nu se lăsa ademeniți de alcool și vicii, de sclavia minciunii și a fricii.

La sfârșit, a fost un spectacol dat de fanfara muntenilor, după care Papa a plecat spre aeroport. Muntenii au așternut pe șosea mantalele lor viu colorate, peste care au trecut roțile



automobilului „care îl ducea departe pe prietenul lor”.

După-amiază Papa a prezidat închiderea solemnă a lucrărilor Sinodului din Cracovia. A mărturisit în cuvântul rostit că în acele momente a văzut împlinindu-se „dorința arzătoare a inimii” sale, pentru că Sinodul a deschis calea pentru a pune în realitate hotărârile Conciliului Vatican II, făcând legătura dintre „*acel aggiornamento al lui Ioan al XXIII-lea și mărturia, prin moarte, a Sf. Stanislaw*”. La încheiere, Papa a depus documentele Sinodului pe mormântul Episcopului-Martir.

La Biserica „Sfântul Mihai” din Skalka, locul martiriului Sf. Stanislaw, Papa a avut o întâlnire emoționantă cu tinerii: elevi, studenți

(continuare în pag. 17)

și muncitori. Aceștia l-au încărcat cu flori și orchestra lor de corzi, trompete și chitare i-a cântat Papei cele mai dragi cântece. Din când în când, în entuziasmul lor, tinerii îi scandau: „*Sto lat! Sto lat!* Glumind, Papa le-a răspuns: „*Cum poate trăi Papa o sută de ani, dacă nu poate vorbi? Mă lăsați să vorbesc?* Și a început să le vorbească de anii în care a fost tânăr preot, de când a fost numit episcop și, neliniștit, a întrebat pe Primat dacă în noile condiții va putea urca în munții Tatra. Acum Papa își repeta întrebarea. „*Atunci, rămâi cu noi, rămâi cu noi!*” l-au rugat tinerii. Sub povara datoriei, Papa le-a răspuns: „...*dar este prea târziu. Unde ați fost pe data de 16 octombrie?* (data alegerii sale ca Papă).

La un moment dat, tinerii au înălțat o cruce de 4 m și zecile de mii de tineri au ridicat deasupra capetelor câte o cruce mica, ascunsă până atunci. A fost o scenă zguduitoare, a remarcat presa în ziua următoare. Un singur cuvânt al Papei ar fi putut schimba totul într-o revoltă împotriva comunismului, *pentru că zecile de mii de tineri erau gata să-l urmeze oriunde*”. Ioan Paul al II-lea a spus atunci: „*Prieteni, este târziu. Să mergem acasă în liniște!*”

În automobilul care îl ducea spre reședința episcopală, ținându-și fața în mâini, Papa plângea...

(va urma)

APA VIETII

Doamne,
așezat pe marginea fântânii,
mă privești venind,
izvor dumnezeiesc
în așteptarea rugăciunii.
Sfioasă pășesc, îngenunchez
și-ți vorbesc de setea ce-o am,
dreptul meu la răcoarea fântânii.
Aștept... și iar Îți vorbesc,
despre mine, ... de ai mei,
de arșița zilei de azi
și de mâine... Îți vorbesc.. și iar cer...

Mi-e sete, ai răspuns,

Dă-mi să beau !

A mirare tresar, TE întreb,
Doamne, TU îmi ceri mie?
Ce aș putea eu să-ți dau,
ce apă să-Ți scot ,din care fântână ?
De toate mi-ai dat, ochi, mâini, inimă...
dar nu TE văd, ȚIE nu știu să lucrez,
să Te iubesc cum TU mă iubești,
viu răspuns...

Vrei Doamne micul meu izvor?
Hrănește-l cu APA VIE CE EȘTI
Te rog, Doamne,
am însetat îndeajuns!

Maria-Mirela FILIMON

FECIOARA MARIA, MAICA VIEȚII

În fiecare an la 15 august, cea mai mare parte a creștinătății, sărbătorim Adormirea Maicii Domnului. Această sărbătoare marchează sfârșitul etapei pămâtenă a viații Fericitei Fecioare Maria și ridicarea ei cu trupul la cer pentru a fi în preajma Fiului său și Dumnezeuului nostru, Isus Cristos. Biserica Catolică a încununat acest eveniment și a pronunțat dogma ridicării Fecioarei Maria cu trupul la cer. Pentru Papa Pius al XII – lea „culmea teologică a pontificatului său a marcat-o la 1 noiembrie 1950 prin dogma despre *Assumptio Mariae*, adică ridicarea cu trupul la cer a Născătoarei de Dumnezeu, celei zămislite fără prihană”. (1)

Trupul Fecioarei Maria a fost ridicat la cer pentru că Isus a voit ca acesta să nu fie supus stricăciunii prin descompunere, ci să fie păstrat ca leagăn al Cuvântului Întrupat, iar sânul ei drept peșteră în care a sălășluit Învățătorul, Preotul, Păstorul și Împăratul Isus. Biserica acordă o mare prețuire Fecioarei Maria. Astfel în troparul care se rostește la Adormirea Maicii Domnului se arată: „mutatu-te-ai la viață, fiind Maica vieții”, iar prin condacul acestei sărbători se spune: „ca pe Maica vieții la viață a mutat, Cel ce a locuit în pânțele ei cel



pururea feciorelnic”. Adormirea Maicii Domnului este un arc peste timp care scoate în relief legăturile Mariei cu ale Evei, strămoașa noastră. „Multor Părinți din vechime le place să afirme în propovăduirea lor că «nodul neascultării Evei a fost desfăcut prin ascultarea Mariei; ceea ce a legat fecioara Eva prin necredință a dezlegat Fecioara Maria prin credință» și, făcând o comparație cu Eva, o numesc pe Maria «Mama celor vii » și afirmă foarte adesea: «Moartea a venit prin Eva, iar viața prin Maria»”. (2)

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

Fericita Fecioară Maria este indisolubil unită cu Fiul ei în măreața operă de răscumpărare și de mântuire a sufletelor întregului neam omenesc. „Ridicată la cer, ea nu a părăsit această misiune mântuitoare, ci prin mijlocirea ei multiformă, continuă să ne obțină darurile mântuirii veșnice. În iubirea ei maternă, are grijă de frații Fiului său care sunt încă pe calele și amenințați de primejdii și strâmtorări, până vor fi duși în Patria fericită. De aceia Sfânta fecioară este invocată de Biserică sub titlurile de Apărătoare, de Sprijinitoare, de Ajutătoare, de Mijlocitoare. Acestea sunt înțelese totuși într-un sens care nu răpește și nu adaugă nimic demnității lui Cristos, unicul Mijlocitor”. (3)

Mănăstirea Nicula din județul Cluj, situată în pădure pe un deal din apropierea localității Nicula, a fost așezământ monahal al călugărilor bazilieni, iar în anul 1948 fiind trecută de către Statul comunist în administrarea Bisericii Ortodoxe Române, a păstrat rolul și importanța pelerinajelor mariane. Aici se află renumita icoană pictată în anul 1681 de meșterul Luca din Iclod. În conformitate cu procesul-verbal încheiat la 28 martie 1699 de iezuiții conventului de la Cluj-Mănăstur, icoana ar fi lăcrimat în acel an din 15 februarie până în 12 martie, la fel ca icoana similară din

Pociu, care ar fi lăcrimat în 1696. Papa Clement al XII-lea a acordat în anul 1767 indulgență plenară pelerinilor de la Mănăstirea Nicula în sărbătorile mariane din 15 august, Adormirea Maicii Domnului, și din 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului. În anul 1928 Papa Pius al XI-lea a acordat Mănăstirii Nicula statutul de *Sanctuar marian*.

După evenimentele din decembrie 1989, în localitatea Nicula greco-catolicii au ridicat o biserică în care se află o copie a icoanei făcătoare de minuni la care se pot ruga și creștinii acestui cult. Ce bine ar fi ca Mănăstirea Nicula, care are o așa de mare importanță pentru viața creștinilor transilvăneni, să poată primi statutul de *Sanctuar marian al unității și reconcilierii* dintre creștinii de toate confesiunile, locuitori ai acestor ținuturi. Din acest sanctuar, cu inimă curată, cu mândrie smerită și în spirit de smerenie, să înălțăm imn de glorie Sfintei Treimi și să zicem: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace și între oameni bună învoire”. „Toți creștinii să înalțe rugi stăruitoare către Mama lui Dumnezeu și Mama oamenilor, pentru ca ea, care a sprijinit cu rugăciunile sale începuturile Bisericii, și acum, când este înălțată la ceruri peste toți sfinții și îngerii, să mijlocească la Fiul său, în comuniunea tuturor sfinților, ca

(continuare în pag. 20)

toate familiile popoarelor, atât cele împodobite cu numele de creștin, cât și cele care nu-L cunosc încă pe Mântuitorul lor, să se unească în mod fericit, cu pace și armonie, într-un singur Popor al lui Dumnezeu, spre gloria Preasfintei și Nedespărțitei Treimi”. (4)

De câteva sute de ani Maica vieții, nu încetează a ne transmite mesajele sale adresate și recepționate, mai ales, de anumiți tineri vizionari, ca mesaje de viață demnă de pace și de dragoste frățească. Fecioara își exprimă dorința arzătoare ca noi să ne consacram întreaga viață lui Dumnezeu; să stăruim în post; să pătrundem în profunzimea rugăciunii pentru a ne ruga cu inima, sediul simțămintelor lăuntrice; să invocăm zilnic pe Spiritul Sfânt; să adorăm Sacramentul Euharistiei și pe Isus Euharisticul; să cinstim rănile lui Isus; să căutăm mai întâi Împărăția Cerurilor, și numai apoi, pe cele necesare traiului de fiecare zi. Fecioara dorește să ne conducă în iubire, să ne ocrotească în dreptate și adevăr pentru a ne trezii la realitate, iar noi să transformăm discordia în pace divină, în liniște lăuntrică și în Înviere mântuitoare; să ne deschidem conștiința și să ne lăsăm conduși de Voința lui Dumnezeu; să ne manifestăm credința sinceră și dorința ca El să ne fie alături în orice clipă a vieții pentru mântuirea sufletelor.

Astfel de îndemnuri transpuse în viața de fiecare zi, ar fi un semn de venerație și prețuire pe care creștinii pot să-l ofere Fecioarei Maria, care adormind cu trupul, prin virtuți, ascultare și iubire necondiționate, ne-a unit definitiv cu Cristos și cu Mireasa Sa nenuntită, Biserica. Prin exemplul său de dăruire a contribuit la consolidare credinței în sufletele noastre pentru a fi demne de a se adăpa din Izvorul vieții veșnice, din Cristos. Contribuind din plin la primenire vieții celei noi în Cristos Mântuitorul, Fecioara Maria nu adormit cu trupul întru stricăciune, ci întru viață, de aceia o numim, Maica vieții.

Ioan MĂGERUȘAN

(1) FRANZEN A. *Mică istorie a Bisericii*, Ed. Galaxia Gutenberg, Tg. Lăpuș 2009, p.442; (2) CONCILIU VATICAN II, Constituția dogmatică *Lumen gentium* 56, p.110-111; (3) Idem 62, p.113; (4) Idem 69, p.116.

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)